

[J. S. Foget.]

Jeg udtaler min Anerkendelse af, at man nu er enedes om visse Ændringer, og jeg kan give disse Ændringer min Tilslutning, selv om jeg ikke selv efter disses Gennemførelse ønsker at have noget Medansvar for Lovenes Udformning i deres Helhed. Sagen er jo den, at Lovene som Regel gives for de Medborgere, som ikke ejer tilstrækkelig Samfundsfølelse til at indordne sig under Almenhedens Vel; derfor maa man ogsaa udforme en Lovgivning som denne med særligt Henblik paa dem, der søger at udnytte den. Jeg har derfor ikke ret kunnet forstaa den Modstand, som Ændringerne har mødt fra Fagorganisationerne, thi det er selvsagt ikke den pligttro Arbejder, den økonomisk daarligt stillede, men ansvarsbedviste Samfundsborger, Ændringerne er rettet imod. De er udelukkende rettet mod dem, som til enhver Tid er rede til at udnytte denne Lovgivning. Derfor maa alle, hvad enten de betaler en stor eller lille Andel af de sociale Udgifter, være interesserede i, at Overgrebene ikke tolereres.

Hvorvidt man nu ved de foreslaaede Ændringer opnaar at lukke alle Ventiler, er jeg ikke i Stand til at bedømme, men jeg tror det ikke. Det vil til syvende og sidst alene bero paa, hvorledes Lovene administreres. Her faar Arbejds- og Socialministeriet et stort Ansvar, thi Socialudgifterne udgør for Tiden en alt for urimelig stor Del af de offentlige Udgifter.

Jeg kan altsaa for mit Vedkommende stemme for de foreslaaede Ændringer til de forskellige Love, uden at jeg dermed stemmer for Lovene som Helhed, men jeg føjer samtidig min indtrængende Henstilling til andres om, at Administrationen vil gøre sig den største Anstrengelse for at skelne mellem værdigt trængende og Samfundssnyltere.

Arbejds- og Socialministeren (Kjørbøl): Jeg takker de ærede Ordførere for deres Tilslutning til Lovforslaget.

Det ærede Medlem Hr. Gudiksen anstillede forskellige Betragtninger af mere kritisk Natur, og der er jo ingen Tvivl om, at hvis de øvrige ærede Ordførere ogsaa var gaaet nærmere ind paa det foreliggende Forslag, kunde de ogsaa have fundet adskilligt, som de ikke var tilfredse med. Forholdet er jo det, at det hele nødvendigvis maa bære Kompromisets Præg. Min Opgave som Udvalgsformand har været at søge at bøje de modsatte Opfattelser mod hinanden, saa at vi kunde opnaa et Resultat, og jeg skulde mene, alt taget i Betragtning, at det Re-

sultat, der her er opnaaet, havde fortjent en noget bedre Bedømmelse end den, det ærede Medlem Hr. Gudiksen anlagde. Jeg var saa meget mere overrasket over Udtalelserne, som der jo har været nedsat et politisk Udvalg med Repræsentanter for de forskellige samarbejdende Partier, der har haft Adgang til at staa i Rapport til deres Grupper, og der ikke kan være Tvivl om, at alle disse Spørgsmaal har været indgaaende behandlet i Grupperne gennem de fem Fjerdingaar, som Arbejdet har taget. Jeg skal derfor, hvor fristende det end kunde være, undlade at komme ind paa de Spørgsmaal, der er rejst af det ærede Medlem Hr. Gudiksen. Jeg skal kun, i Anledning af at det ærede Medlem kom ind paa det rent administrative, udtale, at det er ikke muligt for mig paa staaende Fod at angive den Administration, der skal anlægges, men saa meget kan jeg sige — ogsaa til Beroligelse for det ærede Medlem Hr. J. S. Foget —, at det er min og Embedsmændenes Opgave paa forsvarlig Maade at administrere denne Lovgivning for at opnaa det, der har været Hensigten fra alle Sider: at de værdigt trængende faar den Hjælp, de er berettigede til, medens de — og jeg mener stadig, det kun er et ganske ubetydeligt Antal —, der søger at indrette deres Leveset paa offentlig Forsorg, faar en anden Behandling.

Hvad der særlig gjorde Indtryk paa mig, var det, det ærede Medlem Hr. Gudiksen sagde om den snævre Revision; det kunde efter hans Mening kun betragtes som et foreløbigt Resultat, man maatte senere se paa det igen. Jeg tror, at det ærede Medlem her er i Uoverensstemmelse med Repræsentanterne for de samarbejdende Partier, der har behandlet dette Spørgsmaal. Jeg har den Opfattelse, at det var Meningen, der nu skulde skabes Ro om denne Lovgivning, saadan at Arbejderklassen i Særdeleshed og de trængende i Almindelighed ikke skulde være udsat for at faa det Stempel paa sig, at de ikke i tilstrækkelig Grad søger at klare sig gennem Tilværelsen ved egen Hjælp. Jeg har som sagt den Opfattelse, og jeg vil indtil videre tro, at den er rigtig, at man skaber Ro om Lovgivningen ved denne Revision, idet man kan gaa ud fra, at Administrationen paa alle Maader vil gøre sin Skyldighed, saa langt som det er menneskeligt muligt, med Hensyn til en forsvarlig Administration.

Spørgsmaalet om de ældre og svagelige Arbejdere, som det ærede Medlem Hr. Gudiksen omtalte, er nævnt i Betænkningen, men det er jo ulige lettere at paa-